

เรื่องเล่ารางวัล

รามาธิบดีล้ำค่า ด้วยนวัตกรรม นำพาสู่ความยั่งยืน

พันผูก...ผูกพัน 20 ปี แห่งการเรียนรู้

พัฒนชีตา ล้อมอารีย์

งานบัณฑิตศึกษาและวิจัย โรงเรียนพยาบาลรามาธิบดี

เมื่อไม่กี่วันที่ผ่านมาจากทางหน่วย HR ของโรงเรียนพยาบาลรามาธิบดี ได้แจ้งให้ฉันไปรับเข็ม 20 ปีของการปฏิบัติงาน ฉันนั่งมองกล่องกำมะหยี่สีแดงนั้น อยู่สักพัก “นี่ฉันอยู่ที่มานานขนาดนี้เลยหรือ?” มีคนแอบเรียกฉันว่า “เข็มอยู่ทน” แต่ยังไม่จบแค่นั้น เพราะยังมีอีกหนึ่งเข็ม คือ “เข็มอยู่ทน...ทน” นั่นคือเข็ม 25 ปี แอบยิ้มกับตัวเองว่าฉันคงอยู่ถึงเข็มนั้นแน่ ๆ เพราะอะไรนะเธอ...

ย้อนกลับไปเมื่อปี พ.ศ. 2544 กับตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป ของหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการพยาบาล (หลักสูตรนานาชาติ และหลักสูตรร่วมกับมหาวิทยาลัยในต่างประเทศ) ซึ่งเป็นหลักสูตรร่วมกันระหว่างโรงเรียนพยาบาลรามาธิบดี คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี และคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล แอบหัวเราะในใจว่า “เด็กจบใหม่อย่างฉันจะทำได้ไหมนะ” อะไร ๆ ก็เป็นภาษาอังกฤษไปซะหมดเลย ไหนจะคำศัพท์ทางการแพทย์ พยาบาลอีกล่ะ ฉันไม่มีความรู้ทางด้านนี้เลย จึงบอกกับตัวเองว่าในเมื่อฉันมีโอกาสได้เข้ามาอยู่ตรงนี้แล้ว ตรงที่ใครหลาย ๆ คนอยากเข้ามาแต่ไม่มีโอกาสเหมือนกับฉัน เพราะฉะนั้น ฉันต้องทำให้ดีที่สุด ในตอนนั้น เจ้าหน้าที่ของโรงเรียนพยาบาลรามาธิบดียังมีไม่มาก และไม่มีใครที่จะสอนงานฉันได้เลย ถ้าอยากรู้เรื่องอะไรก็เดินไปถามพี่ ๆ ที่เป็นเจ้าหน้าที่หลักสูตรเหมือนกัน แต่บางปัญหาที่ไม่สามารถตอบฉันได้ เนื่องจากหลักสูตรปริญญาเอกนี้เป็นหลักสูตรใหม่ และฉันต้องทำงานทุกด้านไม่ว่าจะเป็นด้านการศึกษา การเงิน พัสดุ ดังนั้น ถ้าไม่รู้อะไรก็ต้องค้นหาคำตอบด้วยการอ่านระเบียบ ข้อบังคับต่าง ๆ หรือโทรไปสอบถามจากบัณฑิตวิทยาลัย แต่ถึงจะอ่านมากขนาดไหนก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดี “ทำไมมันยากจัง” ฉันพูดแบบนี้ทุกวัน แต่ก็พยายามเรียนรู้งานทุกอย่างให้ได้มากที่สุด ทำให้ถูกต้องที่สุด ดีที่สุด แต่ยังไม่พอ บางครั้งงานเกิดความผิดพลาดขึ้นมาฉันจะถูกตำหนิว่าไปทำความผิดร้ายแรงมา แอบท้อ แอบร้องไห้อยู่หลายครั้ง คิดอยากจะทำลาออกอยู่หลายรอบ แต่พอคิดทบทวนให้รอบด้าน ไม่ง่ายเลยนะที่จะได้มาอยู่ที่นี้ รวมถึงภาระต่าง ๆ อีกอีกเยอะ ฉันยังออกไม่ได้ เช่นนั้นฉันต้องเดินหน้าต่อไป ให้มันรู้ไปสิว่าถ้าตั้งใจทำแล้วจะทำได้ไม่ใช่หรือ?

ฉันทำงานอยู่กับหลักสูตรนี้แล้วปีแล้ว ๆ และงานที่ทำเป็นงานรูทีน ซึ่งจะทำงานเหมือนเดิมในทุกปีการศึกษา ทำซ้ำ ๆ บ่อย ๆ เข้าจนกลายเป็นความชำนาญ ผลตอบแทนได้ 5 ปีแรกผ่านไป เข็มแรกกล่องสีฟ้าเริ่มมาละนะ “ฉันทัวร์ไปต่อ” บอกกับตนเองแบบนี้ แต่การที่จะอยู่ต่อได้นั้นฉันต้องพัฒนาตนเอง จะอยู่แบบเดิมไม่ได้อีกแล้ว ฉันไปสมัครเรียนต่อระดับปริญญาโท (ภาคพิเศษ) ทางด้านการบริหารธุรกิจ ไปต่อยังไหน? นี่ไม่ใช่ทางเดียวกับงานที่ทำเลย ลึก ๆ แล้วยังแอบหวังว่าเมื่อฉันเรียนจบปริญญาโท ฉันจะไปทำงานใหม่ที่มั่นคงสิ่งที่ฉันร่ำเรียนมา แต่ด้วยภาระงานที่หนักพอสมควร ทำให้ฉันไปเรียนหลังจากเลิกงานไม่ค่อยทัน เข้าไปเรียนแบบครึ่ง ๆ กลาง ๆ เกือบจะทุกวัน ฉันกัดฟันเรียนอยู่ได้เพียงปีเดียว ไม่ไหวจริง ๆ ต้องพักการเรียน แล้วกลับมาถามตนเองอีกครั้งว่า ถ้ายังอยากจะทำต่อไปในสายงานที่ทำอยู่ปัจจุบันนี้ ต้องเลือกเรียนให้ตรงกับงานสิ เผื่อวันข้างหน้าฉันมีโอกาสดำเนินตำแหน่งงานเหมือนกับคนอื่นบ้าง แต่ในระหว่างนี้ขอพักเรื่องเรียนไว้สักพักเพราะแค้นงานที่ทำทุกวันก็เหนื่อยมากมายจนไม่อยากขยับไปอะไรอีก จนกระทั่ง....เข็มที่สองกล่องสีน้ำเงินก็มา 10 ปีของการทำงาน

ทำให้ฉันคิดได้ว่า การทำงานมาถึง 10 ปี คงไม่ใช่แค่เหตุผลที่ว่าทำงานมาเวลาไปพร่าง ๆ ก่อนแล้วละ แต่ฉันได้ซึมซับกับงาน อยากทำให้ดีขึ้น ดีขึ้นเรื่อย ๆ จากแรก ๆ ที่การทำงานมีแต่ความเครียด เพราะความไม่รู้ในสิ่งที่ทำอย่างถ่องแท้ อยากจะลาออกทำเดี่ยว แต่ตอนนั้นฉันคิดกลับกัน เวลาต่อจากนี้ฉันควรพัฒนาตนเองให้ดีกว่านี้ โดยการเริ่มต้นใหม่กับการสมัครเรียนต่อระดับปริญญาโททางด้านการบริหารการศึกษา คราวนี้เรียนวันเสาร์อาทิตย์ สู้กันอีกสักตั้งกับการที่ไม่มีวันพักผ่อนเลย คิดแค่ว่าเพื่ออนาคตเรียนแค่ 2 ปีเองก็เหนื่อยแล้วก็จบแล้ว

สำหรับการทำงานที่อยู่ตัวแล้ว ไม่ว่าจะส่งงานอะไรมาก็ไม่เคยเกียจ หรือแม้ว่าจะป็นงานใหม่ ๆ ที่ต้องเรียนรู้ใหม่ก็ตาม ฉันรู้สึกว่าการทำงานด้วยความเต็มใจ มันจะมีความสุข ความสุขจากการทำงาน รวมไปถึงการมีหัวหน้างานที่ดี เพื่อนร่วมงานที่ดี ที่คอยช่วยเหลือกันตลอด

จนมาถึงวันที่โอกาสเป็นของฉันทันทีหลังจากเรียนจบปริญญาโท ตำแหน่งนักวิชาการศึกษาของหลักสูตรปริญญาโทกำลังจะว่างลง ฉันได้รับการสนับสนุนจากท่านอาจารย์และเพื่อน ๆ ในหน่วยงานจนได้ปรับตำแหน่งเป็นนักวิชาการศึกษา ในปี พ.ศ. 2558 จนถึงปัจจุบัน

จะเห็นได้ว่าไม่มีอะไรได้มาง่าย ๆ ตลอดระยะเวลาการทำงาน 20 ปี ฉันได้เรียนรู้อะไรมากมายจากโรงเรียนแห่งนี้ เป็นที่ที่ให้ออกกำลังกาย ให้ความก้าวหน้าในการทำงาน ให้มิตรภาพดี ๆ ระหว่างเพื่อนร่วมงาน ให้ฉันได้พัฒนาตนเองจนมีประสบการณ์ สามารถคิด วิเคราะห์งานต่าง ๆ ได้ ทั้งยังมีโอกาสได้ใช้ประโยชน์จากการนำวงจรบริหารสี่ขั้นตอน P (ขั้นตอนการวางแผน) D (ขั้นตอนการปฏิบัติ) C (ขั้นตอนการตรวจสอบ) A (ขั้นตอนการดำเนินการ/ปรับปรุงแก้ไข) มาประยุกต์ใช้ในการทำงาน และสิ่งสุดท้ายที่ทำให้ฉันอยู่จนถึงทุกวันนี้ คือ “ใจสู้ซะอย่าง ไม่มีอะไรที่เราทำไม่ได้ ถ้ายังไม่ได้ลงมือทำ”